

Ρώσος ασκητής στον Άθωνα

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

*Καλλίνικος μοναχός Κατουνακιώτης,
ο ησυχαστής (1853-1930)*

Κατά διήγηση, του αείμνηστου Γέροντα Καλλίνικου από τα Κατουνάκια, στους Γεροντάδες μας, το σωτήριο έτος 1912 - 13 μια νύχτα παρουσιάστηκε στο Γέροντα Καλλίνικο, ο Ρώσος Ιερομόναχος Σεραπίων, από το Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα, ο οποίος χρόνια συνέχιζε να συμβουλευέται το Γέροντα Καλλίνικο και να παρακολουθεί μαθήματα της νοερας προσευχής, άλλα τη βραδιά εκείνη, παρακάλεσε το Γέροντα, να του δώσει την άδεια και ευλογία, να φύγει από το Μοναστήρι και να επιδοθεί κατά μονάς, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του, στη νοερά προσευχή.

Ο Γέροντας Καλλίνικος, στην αρχή είπε στο Ρώσο Ιερομόναχο, πώς αυτό πού θέλει να κάνει είναι επικίνδυνο, δηλαδή να απομονωθεί από κάθε ανθρώπινη επικοινωνία και συμπάρασταση, και πώς τα άκρα, είναι δίκοπο μαχαίρι, διότι ό εχθρός και

πολέμιος του ανθρώπινου γένους Σατανάς, θα τον πολεμήσει πολύ σκληρά, γι' αυτό, καλά θα έκανε να μην απομακρυνθεί πολύ από τους ανθρώπους και «εν Χριστώ» αδελφούς και να παραμείνει στη μετάνοια του, στο Μοναστήρι.

Στην επιμονή και θερμή παράκληση του Ρώσου ιερομόναχου, υπεχώρησε ό Γέρο - Καλλίνικος και συγκατατέθηκε, να πάει μεν στην έρημο, αλλά να τον επισκέπτεται συχνά, για να τον παρακολουθεί' μη τυχόν παραπλανηθεί ή μπλεχτεί σε καμιά πλεκτάνη του δόλιου Δαίμονα, πού με πολλή μανία πολεμεί τους εργάτες της νοερας προσευχής.

Ο παπα - Σεραπίων, από την φλόγα της προς Θεόν αγάπης και την επιθυμία της καρδιάς του από την επίμονη κλίση του Αγίου Πνεύματος, πού ακατάπαυστα του έλεγε: «Υιέ δός μου σήν καρδίαν», αλλά και από την πρώτη εντολή του δεκάλογου, πού λέγει: «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, εξ όλης της ισχύος σου και εξ όλης της διανοίας σου» (Λουκ. Γ 27), εφοδιασμένος με την ευχή και ευλογία του καθοδηγητού του, Γέροντα Καλλίνικου, τέλεσε τη θεία Λειτουργία στο εκκλησάκι του αγίου Γεράσιμου, κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια και αναχώρησε προς την έρημο του Άθωνα. Ο Γέρων Καλλίνικος, δεν έπαυσε μέρα - νύχτα να προσεύχεται στον αρχηγό και τελειωτή κάθε κάλου και της αρετής, Κύριο ημών Ίησούν Χριστόν, για τη θεία βοήθεια και σκέπη του αδελφού και μαθητού του Παπα - Σεραπίωνα, πού βγήκε να παλέψει με το Σατανά, στήθος με στήθος στη μοναξιά και στην έρημο.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Είχαν περάσει, από τη βραδιά εκείνη, δώδεκα ολόκληρα χρόνια, κι ό Πάτερ Σεραπίων δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Μια βραδιά, όπως είπε ό Γέρο - Καλλίνικος, μετά το μεσονύκτιο, άκουσε να κτυπούν την πόρτα του ησυχαστηρίου του. Στην ερώτηση ποιος είναι; «Άκουσε γνωστή φωνή, αλλά πολύ αδύνατη, να του λέγει: «Δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ίησού Χριστέ ό Θεός ελέησον ημάς», ό Γέρων είπε το «Αμήν» άλλ' επανέλαβε την ερώτηση, ποιος είσαι και τι θέλεις τέτοια ώρα; Τότε άκουσε τη φωνή να του λέγει: «Γέροντα, είμαι ό δούλος του Θεού και μαθητής σας Παπα - Σεραπίων».

Ο Γέρο - Καλλίνικος φοβούμενος την πλάνη του Σατανά, του είπε να αποστηθίσει το Σύμβολο της Πίστεως «Το Πιστεύω» και κείνος με δάκρυα είπε το «Πιστεύω», το «Πάτερ ημών» και το «Εις Άγιος, Εις Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού Πατρός και Πνεύματος Αγίου Αμμήν».

Τότε ο Γέρο - Καλλίνικος άνοιξε την πόρτα, αγκάλιασε τον αδελφό Παπα - Σεραπίωνα, ο οποίος, από την άκρα ασιτία και εξαντλητική άσκηση, ήταν σκελετωμένος, ισχνόφωνος και με φωνή παλλόμενη από τη συγκίνηση, ρώτησε:

— Που ήσουν αδελφέ τόσα χρόνια, και γιατί δε φάνηκες να σε ιδώ; Πίστεψε με σε είχα για χαμένο. Που έμενες μέχρι τώρα; Τι έτρωγες τόσον καιρό;

Ο Πάτερ Σεραπίων, στο Γέρο - Καλλίνικο είπε: «— Πάτερ άγιε από τότε πού μου έδωσες την ευχή σου, πήγα πάνω στην κορυφή του Άθωνα και κει έμεινα τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Άλλά μη μπορώντας να βαστήξω το πολύ κρύο της νύχτας, κατέβηκα στην «Παναγία» εκει έμεινα λίγο και πιο κάτω βρήκα μια σπηλιά στην οποία μέχρι σήμερα εμένα

Ο Γέρο - Καλλίνικος και πάλι ρώτησε τον Παπα - Σεραπίωνα: «— Καλά αδελφέ, εγώ ξέρω πώς σ' αυτά τα μέρη βόσκουν πάνω από 500 τραγιά της Λάυρας και γυρίζουν πάντα δύο και περισσότεροι βοσκοί, αυτοί, πώς δε σε είδαν; Δε σε ενοχλούσαν; Δεν περνούσαν άπ' εκει;»

ΠΡΟΕΙΔΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ο Ρώσος ασκητής σ' αυτά απάντησε:

«— Γέροντα, όταν πήγα, δοκίμασα να μείνω στην «Παναγία» άλλ' επειδή περνούσαν άπ' εκει πολλοί προσκυνητές και μ' ενοχλούσαν, ανακάλυψα μια σπηλιά πιο κάτω, μπροστά από την οποία κάθε μέρα περνούσαν τα τραγιά και οί βοσκοί της Λάυρας, αλλά στο στόμιο της σπηλιάς που εμένα, κρέμασα το ράσο μου κι έτσι με τη σκέπη του Θεού, σ' όλο αυτό το διάστημα δεν με είδε κανείς ποτέ.

Έβγαινα από τη σπηλιά, μάζευα κάστανα, διάφορα χόρτα, βλασταράκια, βαλάνια και καμιά φορά έβγαινα ρίζες και βολβούς. Αυτά όλα αποτελούσαν την τροφή μου. Νερό έπινα από το σπιτάκι πού είναι το πηγάδι στην «Παναγία». Εκεινο πού με ευχαριστούσε και με γέμιζε χαρά μέρα - νύχτα ήταν ή αδιάκοπη προσευχή, αυτό μου έδινε πολλή και ανείπωτη ευφροσύνη, κάθε επιθυμία ξένη προς την προσευχή δεν μπορούσε να σταθεί, γιατί δεν άφηνα ούτε στιγμή το μυαλό μου να σκεφθεί τίποτε άλλο εκτός από την προσευχή, πού με ανέβαζε σε θειες θεωρίες και

βλέποντας τα μυστήρια του Θεού δεν ήθελα τίποτε άλλο. Όταν μπαίνει, Γέροντα, εκείνο το Θείο φως μέσα στην καρδιά, τη θερμαίνει και τη φωτίζει και τόση γλύκα και χαρά αισθάνεσαι, πού δεν έρχεται ούτε χωράει άλλη επιθυμία, αλλά τι λέγω, ξεχάστηκα, συγχώρεσε με, Γέροντα μου, πού σου λέω τέτοια πράγματα, συ είσαι ο Δάσκαλος μου, κι αυτά τα πράγματα τα γνώρισες πολύ πριν από μένα. Ο Γερο - Καλλίνικος, σαν άκουσε αυτά, θαύμασε και συγκινημένος είπε στον Ρώσο: «— Πέσε μου Πάτερ κι άλλα τέτοια, διότι σε αξίωσε ο Θεός να δεις και να γνωρίσεις κείνα, πού πολλοί πεθύμησαν και δεν είδαν!» Κα! τότε είπε ο Π. Σεραπίων: «— Ένα μόνον πεθύμησα, Πάτερ άγιε, τη θεία Κοινωνία, θέλω να μεταλάβω το Σώμα και Αίμα του Δεσπότη Χριστού και γι' αυτό ήρθα να πάρω τη θεία Κοινωνία κα! την άγια ευχή και ευλογία Σας, γιατί ο καιρός της εμή αναλύσεως πλησίασε και δε θέλω να φύγω από τον κόσμο τούτο χωρίς τα θεία αυτά κα! ψυχοσωτήρια εφόδια».

Όταν είπε αυτά, ο Ρώσος ασκητής, την ίδια ήμερα τελέσαμε τη θεία λειτουργία και κοινώνησε τα Άχραντα και πανάγια μυστήρια, φάγαμε λίγο παξιμάδι με λάχανα και αναχώρησε πάλι, για την αγαπημένη του έρημο. Αυτή ήταν και ή τελευταία φορά πού τον είδαμε, διότι φαίνεται τον πήρε ο Κύριος και αγαπημένος Νυμφίος Δεσπότης Χριστός, στη βασιλεία των ουρανών, να χαίρεται αιώνια με το Θεό και όλους τους Αγίους Του.

ΟΣΙΑΚΟ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Δεν πέρασε πολύς καιρός, ίσως δύο ή τρία χρόνια, μετά την εμφάνιση του Ρώσου Ασκητή και ο Γέρο - Καλλίνικος έπεσε βαριά άρρωστος στο κρεβάτι. Ήταν μήνας Ιούλιος πού κυκλοφόρησε ή είδηση αυτή και οι Πατέρες γνωστοί και άγνωστοι, έτρεξαν να επισκεφθούν τον ασθενή και να πάρουν την ευχή του.

Από την ίδια ασθένεια είχε προσβληθεί και ο μακαρίτης Γέροντας του Παπα - Δανιήλ, με τη διαφορά πώς εκείνου ή ασθένεια βάστηξε δέκα πέντε ήμερες, ενώ του Γέροντα Καλλίνικου, επειδή ή κράσης του ήταν πολύ γερή, βάστηξε περίπου σαράντα ήμερες και έτσι μια ήμερα μετά την εορτή της του Χριστού «Μεταμορφώσεως», ο Γέρο - Καλλίνικος έκλεισε για πάντα τα μάτια του σώματος και με ολάνοιχτα μάτια της ψυχής, αφού είδε επί της γης το «άκτιστο θαβώριο Φως» του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, κατηξιώθη να βλέπει εις αιώνας αιώνων και το Τρισήλιον Σέλας της Υπερούσιου και Τρισυπόστατου Θεότητας, του Πατρός και του Υιού και του Παναγίου Πνεύματος, του Ενός και μόνου Θεού και Ποιητού των Όλων, στις επτά (7) Αυγούστου του 1930.

Λίγες ώρες πριν να κοιμηθεί για πάντα, για πληροφορία της αιωνίας ζωής και

μακαριότητας και των αιωνίων αγαθών «α ητοίμασεν ὁ Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν», ὁ Μακάριος Γέρων, Καλλίνικος εἶδε σε θεία οπτασία τους Αγιορείτες Ὅσιους νὰ τον περιμένουν λαμπαδοφορούντες και ἔλαμψε τὸ πρόσωπο του ἀπὸ χαρὰ και φώναξε τὸν υποτακτικό του, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπε:

— «Ἀδελφέ Δανιήλ, πήγαινε με τὸν παραδελφὸ σου Χριστόδουλο, νὰ ετοιμάσετε τὴν ἐκκλησία, γιατί ἦρθαν οἱ Ὅσιοι αγιορείτες Πατέρες, νὰ με παραλάβουν, ἐπειδὴ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τους παρακαλοῦσα νὰ συμπαρασταθῶν τούτῃ τὴν ὥρα και ἀς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα του Κυρίου, που συγκατέβη νὰ ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς δεήσεώς μου και νὰ στείλει τοὺς ἀγίους Πατέρες. Κα! ἔτσι παρέδωκε τὴν τελευταία του πνοή, με τὰ λόγια τούτα στο στόμα: «Σε ευχαριστῶ Θεέ μου, διότι ἀν και δὲν ἔκανα τίποτε τὸ ἀξιόλογο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, για νὰ σε ευχαριστήσω, ἀλλὰ πεθαίνω Θεέ μου χριστιανὸς ὀρθόδοξος».

Τὸ θάνατο του Ὁσίου τούτου πατρός πένθησαν ὅλοι οἱ αγιορείτες Πατέρες, διότι ὅσοι τουλάχιστον εὐτύχησαν νὰ τον γνωρίσουν εἶχαν και μετὰ θάνατο, τὰ ἀθάνατα λόγια του και τὶς συμβουλές παντοτινὴ παρηγοριά, και πνευματικὸ στήριγμα.

Πηγές: pigizois.net - agioritikesmnimes.blogspot.gr